

[Axel Kristensen.]

hold, der er taget i Paris, er rigtig, kan jeg ikke sige og føler heller ikke her trang til at diskutere, fordi det vil være spild af det høje tings tid, men det må i hvert tilfælde forekomme mig sikkert, at der må blive tale om en begrænsning, en tidsbegrænsning af forbeholdet. Hele vedtagelsen i Paris bygger på, at de 50 pct. kun er en begyndelse, og at man skal gå videre, og vi må derfor regne med, at de nuværende frilisteforslag i den kommende tid står overfor udvidelser.

Og heri findes en afgørende årsag til, at der har kunnet skabes enighed, således som det er sket. Vi kan ikke erklære os for indforstået med den ensidige karakter, de udarbejdede lister har. Man er så ganske gået uden om den almindelige borgers forbrugsvarer. Der ligger efter vor opfattelse en beskyttelsestendens i listerne. Derfor er vi kun gået ind i samarbejdet, fordi vi mener, at vi befinder os i en udvikling, der vil muliggøre, at denne fejl rettes, og vi er gået med for at øve indflydelse og for at få fejlen rettet. Til dette formål tjener bemærkningen i betænkningen, der fastslår, at handelsministeren vil medvirke til, at produktionsforholdene og forsyningsforholdene for de betydende almindelige forbrugsvarer underkastes en oplysende undersøgelse og overvejelse. Lad det straks være sagt, at disse brancher har intet at frygte af en sådan undersøgelse. Det er da klart, at det er langt bedre, at overvejelser i den kommende tid om overførsler til frilister sker på grundlag af faktisk viden, der er skaffet ved forhandling med erhvervene, og et grundigt oplysningsarbejde, end hvis man står mere usikkert overfor forholdene.

Det er ganske givet, at Danmark ikke har råd til at opretholde en betydende del af sin produktion i kraft af beskyttelse. Enhver, der har mindste begreb om tingene, må vide, at betydende dele af vort erhvervsliv har levet så affukket, at det faktisk ikke kender konkurrence, har levet under mangel på arbejdskraft og under næsten ubegrænsede salgsmuligheder, og at det derfor er ganske givet, at det ikke er et konkurrence-dygtigt prisniveau, vi har. Dette skal bringes i orden, og at der til dette formål samles et materiale og forhandles herom med virksomhederne, må være afgjort rigtigt.

I min tale ved første behandling sagde jeg, at vi anså pludselige ændringer i de økonomiske forhold for skadelige, fordi de øver uret og forspilder muligheder, og det

er da ganske klart, at har man gennem lang tids beskyttelse ødelagt konkurrenceevnen — og her er jo ikke tale om alene de sidste år, her er tale om hele den aflukkede periode, vi har haft —, så knuser man virksomhederne, hvis man pludselig giver fri. Vi ønsker, at de virksomheder, der er opstået under krigen, og andre danske virksomheder skal eksistere, og vi ønsker derfor en jævn overgang, der tillader en tilpasning, men det må ske på et konkurrence-dygtigt prisniveau, alt andet er umuligt for Danmark. Jeg håber, at det arbejde, vi i de kommende måneder skal gøre på dette område, må føre til positive resultater.

Det vil være forkert at forringe værdien af de frilister, der nu er udarbejdet. En frigivelse på 1000 millioner mod hidtil 30 millioner fra den eneret på import, der hidtil har hersket, en frigivelse af mængden og dermed fri adgang til råstoffer og produktionsmidler må være et overordentlig fremskridt til skabelse af konkurrence og sundt prisniveau, og det må tages i betragtning, at vi har ingen sandsynlighed for væsentlig større indtjening udefra, før vor konkurrenceevne er forbedret. Også derfor er en jævn udvikling langt det bedste.

Stillingen er da den, at de udarbejdede frilister er et betydeligt fremskridt, ganske uanset om de er os påtvungne eller frivillige, og mulige ulemper skyldes, at vi ikke har fået dem gradvis, men pludseligt; endvidere, at listerne vel er af en ensidig, beskyttende karakter, der vel også kan begrundes med, at der er mindst fare for, at disse varer vil ryge voldsomt i vejret, men at der er sikret en undersøgelse, der skal muliggøre at få ensidigheden fjernet. Endelig er listerne ikke så store som krævet og begrænset med hensyn til landene, men man må formode, at listerne i den kommende tid må udvides, og at der således gøres plads for de egentlige forbrugsvarer, som vi lægger så stor vægt på. Da en jævn udvikling må anses for sund, må vi beklage, at vi ikke er begyndt før, og derfor lægger vi nu hovedvægten på en god udvikling i stedet for voldsom politisk kamp om en øjeblikkelig udvidelse.

På grundlag af det her fremførte har mit parti tiltrådt lovforslaget og betænkningen, således som den nu foreligger. Der er skabt mulighed for et arbejde på linie med det, vi stadig har krævet. Den nærmeste tid vil vise, om denne mulighed udnyttes. Vi tilsiger vor redelige medvirken. Arbejdet er absolut nødvendigt, hvis vi skal skabe et selvhjulpent Danmark, og jeg må næret alvorligste ønske om, at vi, når vi den 15. maj igen skal træffe bestemmelse om den-